सर्गः ३ हरेः कुमारोऽपि कुमारविक्रमः सुरद्विपास्फाल नकर्कशाङ्गुलौ। भुजे शचीपत्रविशेषकाङ्किते स्वना मचिह्नं निचखान सायकं॥ ५५ ॥ जहार चान्येन मयूरलाञ्छनं शरेण शक्रस्य महाशनिध्वजं। चुकोप तस्मै स भृशं सुरश्रियः प्रसह्य केशव्यपरोपणादिव ॥ ५६ ॥ तयोरुपान्तस्थितसिद्धसैनिकं गरुत्मदाशीविषभीमदर्शनं। बभूव युद्धं तुमुलं जयैषिणो रधोमुखैरूर्द्धमुखैश्च शायकैः॥ ५७॥

हरेरिति। रघुः इन्द्रस्य भुजे बाणं निचिक्षेप किं॰ रघुः कुमारस्य कार्त्तिकेयस्य इव बलं यस्य सः किं॰ बाणं स्वस्य नाम चिन्हं यत्र स तं किं॰ भुजे सुरद्विपस्य ऐरावतस्य आस्फालनेन ताडनेन कठिनाः अङ्गुलयोयस्य स तस्मिन् पु॰ किं॰ भुजे इन्द्राण्याः कस्तूरिकादिपत्रविशेषेण चिन्हिते ॥ ५५ ॥ जहारेति। स रघुः अन्येन शरेण इन्द्रस्य महाशनिध्वजं चिच्छेद किं॰ महाशनिध्वजं मयूराणां मयूरपत्राणां लाञ्छनं यस्मिन्तत् स इन्द्रः तस्मै रघवे चुकोप किं॰ हेतोः देवानां श्रियः बलात्कृत्य केशानां व्यपरोपणात् छेदनादिवेत्यर्थः ॥ ५६ ॥ तयोरिति। बाणैः इन्द्रस्य रघोश्च तयोः परस्परं युद्धं बभूव किं॰ बाणैः पक्षयुक्त आशीविषस्य सर्पस्येव भयानकं दर्शनं येषां तैः पु॰ किं॰ अधोमुखैः पु॰ किं॰ ऊर्द्धमुखैः किं॰ युद्धं तुमुलं भयङ्करं पु॰ किं॰ उपान्तेस्थिताः सिद्धाः देवाः सैनिकाश्च यस्मिन् तत् किं॰ तयोः जेतुमिच्छोः ॥ ५७ ॥